

XXV ТЕАТАР ФЕСТ

Петар Кочић

ИЗМЕЂУ СНОВИЋЕЊА И РЕАЛНОСТИ

5–11. јун 2023.

PRIMJENJENI MARKETING
U HRVATSKIM KAZALIŠTIMA

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ

САН О ЗАВИЧАЈУ

(Невиђено фолк сновиђење)

„Примијењени маркетинг
у хрватским казалиштима“

Аутор: Душко Љуштина

Учесници промоције:

проф. др Младен Миросављевић,

проф. др Ненад Новаковић и
Душко Љуштина

у 18 часова, сцена „Петар Кочић“

у 20 часова

7. ЈУН

БИЛТЕН

3

Округли сто

„Сан о завичају (Невиђено фолк сновиђење)“
Народно позориште Ниш

Друге такмичарске вечери ансамбл Народног позоришта из Ниша одиграо је пред бањолучком публиком представу „Сан о завичају (Невиђено фолк сновиђење)“ аутора Ивана Велисављевића и редитеља Милана Нешковића. Модераторка Александра Гловацки истакла је да је публика гледала једну веома мучну, црну представу која је најближа тарантиновским агресивно-мучним представама о нашем селу коју је редитељ сместио у кафану, а затим позвала Милана Нешковића да каже нешто више о настанку представе односно да ли се о њој може говорити само као о метафори.

Милан Нешковић: „Пре свега, мислим да је биртија више метафора стварности у Републици Србији. Ова кафана је више реалност, као што поднаслов комада каже – невиђено фолк сновиђење које би могло да буде жанровска одредница. Чињеница је да је ово и по начину игре један суви реализам и то је оно што изазива ту мучност приликом гледања и то ми је јако драго. С једне стране, мислим да постоји и нешто што је излаз из свега тога. По мом мишљењу, на крају ипак победи живот, он се настављају и сви ти

људи, кљакави и несрећни, настављају да живе своје животе. Постоји та нада да ћемо, какви год да смо, опстати. Спаса нам нема, али пропасти нећемо.“

Модераторка је повукла паралелу између представе која је одиграна прве вечери фестивала и навела да је у обје хепиенд у свадби и поставила питање какав је живот после свадбе те као још један знак навела да сви ликови имају неки недостатак, али да сви вичу.

Милан Нешковић: „То, опет, говори доста и о мени, али ја сам, у ствари, инсистирао на том интензитету, да ова представа нема свој увод, разраду и закључак зато што ни драмска структура Ивана Велисављевића није таква. Овде не постоји један класичан драмски заплет који се развија, нема тај моменат ни водвиљског нити да је публика паметнија од актера на сцени, нити да су актери паметнији од публике и због тога ми је тај интензитет био јако битан. Отуда и та кафана, отуда та бука. Имао сам идеју да све има призив свадбе. Мислим да је тај атак на чулност, интензитет буке и агресије и та себичност потребна. Глумцима свака

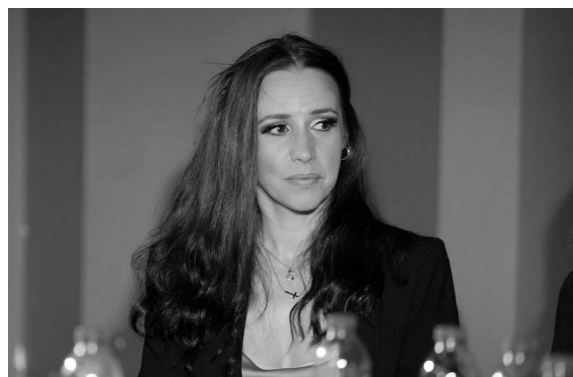
част што су то изнели и издржали сат и тридесет минута да држе под тим озбиљним интензитетом. Ово су све глумци, овде нико није школован музичар нити певач и ово је јако захтевно и тешко и физички изнети, иако изгледа једноставно. Они седе, пију и разговарају, али јако захтевно држати тај интензитет сат и тридесет минута. То је, у ствари, доживљај и мене и свих тих људи, њихових судбина и тог миљеа у којем се они налазе.“

Комад је проткан пјесмама Шабана Шаулића и модераторка је поставила питање да ли је он илустрација онога што се збива на сцени или је он некаква иронијска дистанца.

Милан Нешковић: „Ја бих рекао да није апсолутно ни једно ни друго, нити дистанца нити илустрација. Знао сам можда две или три песме Шабана Шаулића пре него што сам се лати овог текста. Заиста децидно тврдим, као што тврдим да је Александар Поповић најбољи писац дијалога на српском језику, мислим да је од свих певача народне музике драмски најпотетнији Шабан Шаулић зато што он не пише о сопственој патњи, као што то ради Тома Здравковић који је и писао своје текстове. Шабан прича приче и Иван Велисављевић је узео ликове из различитих песама и птаио њихове судбине, а онда смо Јелена Мијовић и ја потпуно променили песме које ти ликови изводе и доградили њихове биографије како би постали што животнији и истинитији какви су и у Шабановим песмама. Колико год је он био инспирација, суштински, овде Шабана нема зато што Шабан Шаулић мислим да није написао ниједан текст од свих који се помињу у овој представи. Често људи мисле да је ово прича о Шабановом животу, али он је само једна инспирација кроз народну музику која је, ипак, одредила претходних седамдесет, чак осамдесет година, од Другог светског рата па надаље, што се види и кроз његов опус. Неке његове песме су из шездесетих година, а има песму и из 2009. године. Тако да је и Шабан, као и та музика, пролазио кроз те периоде. То је, у ствари, као временска одредница и тај неки наш усуд, та нека тескоба свима нама који нисмо љубитељи те музике. Ми народну музику пречесто везујемо за деведесете, за нека пропадања, за турбо фолк. Наравно, постоји та директна конотација, одатле та кафана и то да се све дешава у кафани која нам је свима и друга кућа и судбина и библиотека.“

Улогу Кола за кога се тек на крају представе открива због чега се враћа у родни крај тумачи млади глумац Марко Радојевић. Радојевић је говорио о свом доживљају лика кога игра: „Кол је најспореднији лик, не носи никакву радњу. Он је узрок свега и цела радња се врти око Кола. То је један човек који је отишао у Америку тражећи боље сутра, међутим, није се десило то што је он

желео. Мислио је да вреди јер је био најбољи у селу, а онда је отишао и схватио да тамо не може да постане неко, да је то много теже него што је мислио. Знам доста људи који одлазе у иностранство и врате се. Углавном, ретко ко оствари оно што сања на самом почетку. Сви беже из Србије, сви траже нешто боље, сви мисле да их тамо чекају мед и млеко, али то најчешће није такво. Многи су успели, али овај тип људи који мисли да је бољи од других, не успе“.

Сања Крстовић: „Константин, тај мој син, је моја нада. Он је, у ствари, свима њима био нада да ће он нешто урадити. Нико није очекивао да ће он да оде до Америке и да се никоме не јави седам година. Он је отишао јер више није могао да издржи ту учмалост, то што се ништа не дешава и да је пожелео да се вине и да побегне од свега. Нажалост, десило се то што се десило, а они и даље верују да је он нешто урадио тамо и љути су због тога што их није некако укључио, што их није обавести. Ја сада говорим о свом односу према сину који дође после седам година и љута сам на њега, хоћу да га бијем зато што је он једини од те деце који је нешто могао. Они су остали сами, она мисли да је он успео и онда и она схвати да су корени ипак јачи, а нису били баш посебно јаки.“ Катарина Марковић је једини лик који нема видљив деформитет, а на сцени га је представила Маја Вукојевић Цветковић: „Милан Нешковић је један од ретких редитеља са којим волим да радим јер се ту мени нешто деси. Ја имам тачно двадесет година више него лик који тумачим, зар то није хендикеп? Све је учмало, све стоји, њен демон се пробудио доласком тог човека. За њу више ништа не стоји, али она не зна где ће, да ли ће напред, да ли ће назад. Шта са собом сад он се врати када она већ има неки други живот. Ја нисам депресивац и нисам црна по природи и мени је зато ово било јако битно – сви ти људи живе као и сви други људи. И смеју се и плаче и веселе се и рађају и умиру и мени је то била, некако, суштина приче. Мени, као глумици, се свашта десило, неки Мајини демони су се појавили за које сам мислила да их немам и јако сам захвална што сам их поново вратила и избацила и ово је, просто, полигон на коме можемо да се лечимо. Ми, глумци, имамо бесплатне терапије, само морате на време да схватите. Заиста сам захвална што сам део ове екипе. За мене је ово јако важна и битна представа.“

Братисла Милић игра Снежану која је једини истински весело лик у представи: „У суштини, ако причамо о овом нашем тренутку, сан те жене се остварио, она се удаје. То је њој најважнија ствар. Она је рођена без руке, то је њена нормалност. То се њој није десило у једном тренутку живота па да је знала како је живјети с тим. Уз све те њене околности, њен сан се остварио, она је у венчаници она се удаје. Њену чистоту не бих правдала, она у једном тренутку каже: ‘Срећна моја,

мени фали само рука’. Мислим да је она схватила шта све иде с тим што си рођен без једног дела тела и да је заиста срећна што јој фали само рука. У свом окружењу је сагледавала шта све може да фали и како ти животи заправо изгледају. Мислим да је срећна и задовољна својим животом“.

Милош Цветковић тумачи веома комплексан лик Малог Шаулиса: „Као и остале ликове у овој драми, њега живот није мазио. Он је морао да нађе уточиште у нечему, морао је да нађе начин како да проводи своје дане и како да своје мисли окрене и скрене како би његов живот колико-толико имао смисла. То је, по мом мишљењу, поприлично једноставно, мислим да сви ми то радимо на дневном нивоу и да сви бежимо у неку нашу, како би то Симоновић рекао ‘мишју рупу’, на неки начин. Његова је, стицајем околности, драстичнија, зато што је живот ишао тим током. У мојој глави је то поприлично једноставно и мислим да јесте свима једноставно ако се на такав начин каже или покаже.“ Уз то је додао да је, након

скорашњег играња представе у Нишу, срео човјека који му је рекао да је ова представа апсолутно препричан његов живот: „Ја сам био у шоку, он је био у шоку, то је било потпуно невероватно. И онда сам схватио да је ово апсолутна истина, да је у неком тренутку неком човеку апсолутна неминовност. У том моменту нисам знао да ли да будем срећан, да ли да будем тужан. То су оне три секунде шока, када не знате како да реагујете кад се деси неки блок и само сам рекао ‘хвала’.“

Редитељ Милан Нешковић је искористио прилику да се још једном обрати присутнима: „Ја бих стварно захвалио публици на оваквом пријему. Ова представа је специфична и по томе што су Андрија (Митић), Марко (Радојевић) и Александар (Стевановић) рођене Нишлије који су студирали у Бањалуци и још једном хвала бањалучкој публици.“

Сви желе да им живот буде бајан

На Великој сцени Народног позоришта друге такмичарске вечери одиграна је представа „Сан о завичају (Невиђено фолк сновиђење)“ по тексту Ивана Велислављевића и у режији Милана Нешковића. Улогу Константина Кола Витаса у овој представи тумачи млади глумац Марко Радојевић с којим смо разговарали о раду на овом пројекту.

Колико лик Кола одговара твом карактеру?

Па не одговара много, јер ја никада нисам планирао нигде да идем, осим што сам дошао у Бању Луку на студије, знајући да ћу да се вратим. Он је неко ко је побегао из свог окружења, из свог села негде где је планирао да ће наћи све што му треба. Ја све што ми треба могу да нађем у свом родном граду и у својој земљи и ту смо, некако, потпуно различити.

Да ли је било тешко изградити лик који мора много тога да крије?

Најтеже је било слушати приче других. Константин је потпуно пасиван лик који трпи сву радњу која се дешава око њега и то мени није било лако. Ја више волим да сам лик који доноси неку радњу, који је активан на сцени и који активно учествује у свим дешавањима. Међутим, Кол овде мора много да сакрије, мора да се прави да је све у реду, а, у ствари, му уопште није свеједно када види девојку после седам година и када види шта је сада, заправо, она. Његови другови из кафане су остали потпуно исти, а он је дошао са неком лажном дозом еманципације, видео Њујорк који они нису видели ни наслици. Све то играти ми није било лако, али сам некако успео.

За чим Кол трага?

Кол мисли да је изнад свих, да је најпаметнији и најспособнији, што и јесте, али је конкуренција јако слаба. То се примитивни и необразовани људи којима је живот кафана и он се много издвајао од њих, мислио је да га чека светла будућност било где, а камоли у Америци. Мислио је да ће тамо написати и објавити роман и постати славан писац, али он тамо није написао ни три реченице, него се ко зна како сналазио да би преживео, а чињеница да се никоме није јавио значи да му ниједног дана није било лепо, само није имао храбрости да било коме јави да је тако и да се било коме отвори.

Да ли је то знак да он није имао праве пријатеље?

То је добро питање. Можда је имао добре пријатеље, али нико није био способан да га посаветује да не ради то и да није кадар

да оде ни у Београд. Било га је срамота. Ја своје срамоте могу увек јавно да кажем, а неки мени блиски људи ни најмање ствари, које уопште нису срамота, неће да кажу. Сви желе да им живот буде бајан и да сви мисле да им је много лепо. Кол је такав.

Које су најкорисније индикације које си добио од редитеља Нешковића?

Много ми је значао рад са Миланом. Милан је геније који је, пре свега, добар човек и велики професионалац, чија је свака индикација драгоцене јер је он професор на Академији и он је према нама млађима више приступао као професор. Све нам је то значило, свака проба и свака његова индикација је допринела нашем глумачком опусу.

Каква је, по твом мишљењу, судбина младих глумаца и који је твој савјет за њих?

У време бивше Југославије постојале су три академије на нивоу целе земље, а сада их стотину три. Има много глумаца и та деца буду преварена тиме што су примљена на разним академијама преко везе или на разне академије да буду примљени. А шта да раде људи који су скоро завршили академију и нису од таквих? Они треба да се труде још док су на академији, да траже свој простор у неким позориштима, на неким кастинзима, да шаљу своје биографије. Ја сам прву улогу добио тако што сам, као студент четврте године, отишао код директора нишког позоришта са биографијом и рекао: „Ако се икада буде отворила била каква прилика, ја желим да останем у Нишу, ту да градим породицу и не желим никуда да идем“. Случајно је ту био Југ Ђорђевић и мене је директор прекосутра позвао и рекао да сам добио улогу. Али да ја нисам отишао тамо – ја не бих добио ту улогу. Мора да се искористи свака прилика. Ко се труди и ко се бори, сигурно ће имати посла. Ко пристаје и на компромисе зарад нешто виших циљева, на пример, на мањи хонорар него што се заслужује и тога су свесни сви. Када је неко млад глумац, он мора да схвати да је тај хонорар који може да узме небитан, битно је да игра, да ради, да се покаже, да буде поштен, коректан и одговоран и да се, пре свега, према колегама у позоришту, на снимању, у продукцији понаша коректно. Бахатост не сме да постоји у понашању младог глумца.

Нисмо имуни на живот

Улогу Катарине, конобарице у кафани у којој се одвија радња представе „Сан о завичају (Невиђено фолк сновиђење)“ маестрално је одиграла Маја Вукојевић Цветковић. Њен таленат и уложени труд публика је поздравила великим аплаузом.

Како сте градили лик Катарине?

То ми је био велики изазов. Ја сам глумица средњих година, а од мене се захтевало да играм девојку која има 28 година. Јако битна ствар за мој лик, у чему би се пронашла свака девојка или жена, је да се мој живот потпуно променио одласком Константина Витаса. Ја тај свој живот таворим и живим, без икакве наде и без икаквог циља, помирена са својом судбином до тренутка док се тај исти човек не врати у село. Онда креће све што може да крене и што је затрпано седам година, нешто што се склонило – не у заборав јер она њега није заборавила. Једна, као нека квржица с којом навикнете да живите, која жуља и боли, али, просто, постане нормално. Грађење мог лика било је једноставно, немам пуно текста, моја присутност на сцени била је довољна да потпуно схватим ту жену о којој причам и да је волим јадну каква је. Мислим да жене разумеју о чему причам, тај бол, давно заборављен, се вратио и постао гори него икада. То је било грађење мог лика и једино што ми је било битно.

Да ли је ово представа о неуспјеху и носталгији или управо о болу?

Ја мислим да је баш о болу. Неуспехе сви доживљавамо и на микро и на макроплану и питамо се како ићи даље. То је јако битно, то може да води ка неком бољем животу, али када нешто константно боли и када се неко потпуно промени због неког, једног, догађаја – како онда с тим? Да ли ико икада заборави? Ја мислим да не. Живот са болом је прича свих нас овде. Хендикепи су ту, да ли некоме фали рука или нога или не фали ништа, али сам унутра празна, ја мислим то боли, да то све нас боли. Ми се ту, као неки гето неких људи, скупљених око исте боли, негде држимо, волимо, смејемо се, плачемо, али се држимо. Онда се Кол врати после седам година и креће једна лавина отварања свих тих боли поново. Заиста мислим да је представа о људској боли. Мене не интересује ни политичка ситуација, ни провинција. Да ли мислите да се ово не дешава у градовима? Ми стварно нисмо имуни на живот. Мене ништа од тога није

интересовало, мене интересују ти људи чије очи срећемо сваки дан, лижемо једни другима ране како знамо.

И онда се, након седам година, појављује Кол?

Да се Кол није појавио, све би било исто. Шта са њим сада? У свакоме од нас он је покренуо нешто давно затрпано, нешто што не помињемо, нешто о чему не причамо, а сада морамо. Катарина је ту, по мом мишљењу, доживела већи ударац чак и од његове мајке. Мајка има троје деце, она се остварила. Ова жена овде је заустављена у једном тренутку и њен живот не постоји. Он је дошао и подсетио је на то да она живот нема.

Да ли је Катарина једина која може да разумије Константина?

Јесте, апсолутно. Она са том дистанцом, иза тог шанка који прави визуру тих живота „на извол’те“, она њега разуме. Мислим да она од старта зна да нешто није у реду, да он тамо ништа није урадио, да је он тамо отишао и схвати да припада ту – што је најцрње за њега. Да ли постоји ишта горе од тога да одеш негде и схватиш да се нигде не сналазиш него тамо одакле си побегао. Он је само нестао, никоме се није јавио. Њој је потпуно јасно да је то што му се сестра удаје повод за повратак у родни крај и зна да се он никада више неће вратити у Америку, то је оно што се у представи невиди, али то морамо да играмо. Ја мислим да она њега дубоко разуме и да је дубоко уједена и поједена и као особа и као жена и не зна како с тим да се избори, а мора да слуша о некој квазижени, о неким квазироманима, о неком квази животу, о неким квазивинима, а види све. Она једина, у ствари, зна његову суштину.

Шта можете рећи о будућим пројектима?

Тренутно нема краја нашој сезони, бар нема за мене. Од 20. јуна смо у Црној Гори, радимо „Декамерона“, бићемо тамо до 28. јула, у питању је копродукција са позориштем из Подгорице. Дакле, имамо мали одмор од десетак дана и одмах крећемо даље.

Какви су Ваши утисци о Бањој Луци?

Дивни људи, обожавам овај град. Заиста морам да кажем да пуно путујемо, али ја нигде лакше контакте нисам успоставила блиске контакте са људима, него у Бањој Луци. И кад сам чула да идемо за Бању Луку, осетила сам такву радост и такву трену што играм за вашу публику, то сам морала да кажем.

Пратећи програм

Основа сваког доброг позоришта је глумац

Синоћ је с почетком у 18 часова на Сцени „Петар Кочић“ Народног позоришта Републике Српске одржана промоција књиге „Примијењени маркетинг у хрватским казалиштима“ аутора Душка Љуштине уз кога су на промоцији говорили проф. др Младен Миросављевић и проф. др Ненад Новаковић. Модератор Александар Матрак је укратко представио књигу, а затим ријеч дао Ненаду Новаковићу који је рекао да је читајући рукопис ове књиге запазио како је Душко Љуштина у свом истраживачком раду за докторску дисертацију, урадио истраживање позоришних представа, културних потреба, како на која питања одговарају радници из културе, како одговарају грађани, какве су културне потребе једне средине, а какве потребе једне друге средине. „Уочио сам да ми у Републици Српској нисмо имали ниједно такво приближно квалитетно истраживање, ниједан такав рад који се бавио истраживањем културних потреба наше регије. Ова књига је један значајан и озбиљан научно истраживачки рад на пољу истраживања значаја и утицаја културе и продукције у Позоришту. Душко Љуштина је човјек који је управљао позориштем у неколико политичких система, у неколико држава у вријеме крупних друштвено политичких ломова. Када је Душко одлазио у пензију, 2018. године, лично сам био на испраћају у Керемпуху и свједочио једној предивној

представи коју су њему у част приредили глумци из Сатиричког казалишта Керемпух. Покушао сам да схватим зашто су то урадили. Глумци са којима сам о томе разговарао су једноставно рекли: ‘Нас нико из свијета политике и свијета културе није волио и поштовао као Душко’. Ова књига, која је научна, има у себи толико љубави и топлине када се говори о позоришту, да ја сматрам да се Душко трудио да својим питањима ни на једна начин увриједи позориште и глумце. Врло сам задовољан и срећан што је ова књига изашла у Бањој Луци и што ће они који је буду читали имати пред собом мноштво корисних савјета, информација и практичних примјера и што ће видјети како и на који начин функционише савремени театар у тој својој развојној линији у задњих неколико деценија“, ријечи су Новаковића.

Младен Миросављевић је указао на чињеницу да је књига која је пред нама настала из Душкове докторске дисертације, а затим рекао сљедеће: „Књига је састављена из два дијела. Први, теоретски дио, који се бави самом темом маркетинга и управљања позориштем, а у другом дијелу се налазе анкетни подаци, статистички обрасци и томе слично. Оно што је мени било занимљиво у књизи јесте дилема која је мене прогомила, а то је како пронаћи неку формулу да направимо баланс између позоришне представе као умјетничког дјела, а са

друге стране да те представе привуку гледаоце и остану што дуже на репертоару. У нашем времену намеће се потреба да се активно прате савремене технологије и на пољу културе, на пољу маркетинга у култури, па на крају и у маркетингу који је везан за позориште. У маркетингу увијек треба полазити од истраживања тржишта, на шта се код нас не обраћа довољна пажња. На то се код нас и даље гледа као на трошак, а не као на инвестицију. Без доброг истраживања у било којој области, не можемо да донесемо неке утемељене закључке и добре маркетиншке планове. Све што се ради у позоришту треба да буде ослоњено на истраживање тржишта и на праћење савремених технологија и праћења преференција публике која се у принципу битно измијенила у задњих пет година. Тако да, на крају, опет долазимо до питања с почетка, а то је како направити баланс између дјела са свим умјетничким елементима и онога што може привући публику да дође у позориште. Могу да констатујем како је Душко Љуштина у својој књизи поставио низ кључних питања која постављају сви они који се баве позоришном дјелатношћу и облашћу маркетинга у позоришту. Ова књига свакако може послужити као један практичан методолошки приручник са мноштвом идеја и конкретних примјера, свима онима који се баве маркетингом у позоришту“.

Посљедњи је о књизи говорио Душко Љуштина који је подсетио да је написао своју прву књигу „Распродано“, да би се одужио глумцима који су га бранили у тешким временима док им је био директор, јер су власти на сваком конкурс за директора Сатиричког казалишта Керемпух од 1982. до 2018, настојале да га смијене. „Књигу коју вечерас промовишемо сам написао првенствено због тога што сам у њој покушао сабрати све релевантно у Хрватској што се тиче позоришта: од регистрације професионалних позоришта и слободних трупа до свих сценских простора који постоје у Хрватској. Прво хрватско позориште је основао Крсто Кристофор Станковић, загребачки Србин, који је купио зграду и поклониио граду и рекао: ‘Овдје ће бити позориште’. Ја, нажалост, нисам знао да је Станковић Србин, али није знала ни градска власт, која је најтврђа ХДЗ-ова власт у земљи, јер да су знали – не би галерији која се налази у згради Градске скупштине дали име Кристофора Станковића. Овом књигом сам хтио дотакнути директоре позоришта који су врло одговорни за позицију укупног позоришног живота, без обзира о којој

земљи се ради. Када је ријеч о маркетингу у позоришту, увијек је на почетку свега производ, од којег све полази. Након тога иде цијена, промоција и дистрибуција. Основа сваког доброг позоришта је глумац, који је темељ цијеле приче. Овом књигом сам хтио директорима позоришта поручити да су глумци божја дјеца. Рецимо да навече сједнеш са глумцима, све се договорите, даш им руку, они те пољубе, ујутро им то споменеш, а они кажу ‘ми то, директоре, нисмо уопште рекли’. Ако се тог часа наљутиш, иди кући, јер је тај спој неодржив. Глумце се мора вољети без икакве задршке. У данашње вријеме заступници у неким парламентима су глумце називали шљамом, а глумци никада у историји нису срушили никакву власт, нити ће то икада урадити у будућности. Једноставно, појединци из власти не схватају да је задатак позоришта да испитује друштво до те мјере да то јако боли“, објаснио је аутор.

Ана Тасић

Рођена 1978. године у Београду. Основне студије завршила је на Факултету драмских уметности у Београду 2002. године (одсек за позоришну и радио продукцију). Године 2008. године магистрала у области театрологије, са темом „Третман тела/ телесности у новој бруталистичкој драми и позоришту“, такође на Факултету драмских уметности у Београду (код ментора проф. др Александра Јовићевић). Одбранила је докторску дисертацију *Утицај и употреба електронских медија у постдрамском позоришту* септембра 2012. године, такође на Факултету драмских уметности у Београду (ментор проф. др Александра Јовићевић, Факултет драмских уметности у Београду).

Током основних студија је радила као новинар, водитељ и музички сарадник на радио-станицама „202“ и „Сити“ (City), у Народном позоришту у Београду као организатор на пројектима, затим као сарадник на пројектима Института за позориште, филм, радио и телевизију на Факултету драмских уметности, учествовала на интернационалним конференцијама из области театрологије и менаџмента у култури.

Од октобра 2005. до октобра 2011. године радила је као сараднику наставина Факултету драмских уметности у Београду, на предмету Историја светске драме и позоришта. Од јула 2005. године стални је позоришни критичар дневног листа „Политика“. Тасић је сарадник и почасни члан Урбаног књижевног круга (Канада). Од јуна 2008. године је, као докторанд, стипендиста Министарства науке Републике Србије и истраживач на пројектима „Уметност и медији у функцији европских интеграција“ и „Идентитет и сећање: транскултурални текстови драмских уметности и медија (Србија 1989–2015)“. Од октобра 2008. године је члан редакције позоришних новина „Лудус“.

Душко Љуштина

Рођен 1. октобра 1948 у Глибодолу, Бриње. Похађао је основну школу у Дабру, затим гимназију у Огулину, а након тога је завршио Правни факултет у Загребу, смјер – управне студије. Завршио је и високу школу за пословање и управљање, с правом јавности „Балтазар Адам Крчелић“, Програм стручног студија и управљања, смјер – Менаџмент у култури. Након завршених стручних студија уписао се и у истој установи завршио специјалистичке дипломске стручне

студије, смјер – Пројектни менаџмент. На Свеучилишту Јосипа Јурја Штросмајера у Осијеку на Економском факултету завршио је постдипломске специјалистичке студије, смјер – Маркетинг посебних подручја којим је стекао звање унив. спец. ек. Био је дугогодишњи је управник загребачког Сатиричког казалишта „Керемпук“, које је у 30 година под управом Душка Љуштине одиграло 10.189 представа, које је гледало укупно 3.529.738 гледалаца, премијерно је представљено на сцени 130, а 36 пута одржан је позоришни фестивал Дани сатире. Љуштина сада врши функцију управника Казалишта „Улиссис“ (Ulysses).

Наташа Иванчевић

Рођена 1965. године у Добоју. Године 1988. дипломирала глуму на Академији сценских уметности у Сарајеву, у класи проф. Боре Стјепановића. Професионално бављење глумом почиње 1984. године улогом у филму „И то ће проћи“ у режији Ненада Диздаревића, а наставља играњем у позоришту ТВ драмама и серијама, радио-драмама и филму.

Играла на сценама: Народног позоришта Сарајево, Отворене сцене Обала, Камерног театра 55 у Сарајеву (била у сталном ангажману од 1988. до 1992. године), Котор Арт у Котору, Градско позориште Никшић, а у Црногорском народном позоришту у Подгорици стално ангажована од 1993. године. Од 2000. године члан је ансамбла Народног позоришта Републике Српске. Играла у готово свим позоришним жанровима и гостовала, осим у градовима бивше Југославије, у Пољској, Грчкој, Египту, те на бројним фестивалима.

За свој рад овјенчана је сљедећим признањима: Најбоља глумица сезоне по одлуци Умјетничког савјета Народног позоришта Републике Српске 2001/2002. (2002), Награда за најбоље глумачко остварење на Фестивалу босанско херцеговачке драме, Зеница (2010), Награда стручног жирија за најбољу глумицу XXXIII Сустрети позоришта/казалишта у Брчком (2016), Награда стручног жирија за најбољу глумицу фестивала, XVII Театар фест Добој (2016), Најбоља глумица сезоне по одлуци Умјетничког савјета Народног позоришта Републике Српске 2015/2016. (2016), Најбоља глумица на XXVI Фестивала малих сцена и монодраме у Источном Сарајеву (2021).

ПОДРЖАВАЈУ НАС

генерални спонзор
93. сезоне

банка партнер
Addiko Bank

MOZZART

una

Глас Српске

NEZAVISNE

СВИЈЕТО ПИВО
Бањалучка
од 1873.

REINA
Te si ta

GAZDINA
rakija

VIVIA

Сједница
ЗОРАНА

**ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ ТЕАТАР ФЕСТА
ПЕТАР КОЧИЋ 2023.**

(од 5. 6. до 11. 6. 2023)

Уторак, 6. 6. 2023.

АТЕЉЕ 212

РОЛЕРКОСТЕР

Аутор: Јелена Кајго

Редитељ: Милица Краљ

Сриједи, 7. 6. 2023.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ НИШ

САН О ЗАВИЧАЈУ

(Невиђено фолк сновиђење)

Аутор: Иван Велисављевић

Редитељ: Милан Нешковић

Четвртак, 8. 6. 2023.

ЦРНОГОРСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ И

ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ ТИВАТ

ПОКОЈНИК

Аутор: Бранислав Нушић

Редитељ: Егон Савин

Петак, 9. 6. 2023.

САРАЈЕВСКИ РАТНИ ТЕАТАР

МОЈ СИН САМО МАЛО

СПОРИЈЕ ХОДА

Аутор: Ивор Мартинић

Редитељ: Иван Плазибат

Субота, 10. 6. 2023.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

(представа је реализована у копродукцији са
Стеријиним позорјем и фондацијом „Нови
Сад – престоница културе“)

УСПАВАНКА ЗА

АЛЕКСИЈУ РАЈЧИЋ

Аутор: Ђорђе Косић

Редитељ: Југ Ђорђевић

Издавач: Народно позориште Републике Српске

Уредник билтена: Наташа Кецман

Модератор округлог стола: Александра Гловацки

Модератор пратећег програма: Александар Матрак

Дизајн: Даниела Ђукић

Фотографија: Дејан Ракита

Организатор: Милан Лепер

